

W ZESZYCIE

– Trudności ze sformulowaniem definicji predykcji sięgają początków filozofii. Teoria metainformacyjnej koncentracji uwagi definiuje zjawisko predykcji w kategoriach pragmatycznych, co umożliwia integrację zjawisk dotąd traktowanych rozdzielnie w odniesieniu do systemów języków naturalnych.

– Jako unikatowy element struktury semantycznej języka polskiego leksem *to* wymyka się klasyfikacjom, wskazując jednocześnie na uwydatniony charakter członów tematycznych zdania i wiążąc składnik tematyczny (wiązkę składników) z przysługującym mu (i tylko jemu) rematem.

– Leksykalne jednostki języka o postaci *głodny [czegoś]*, *spragniony [czegoś]*, *żądny [czegoś]*, choć historycznie nawiązują do słów *głód*, *pragnienie*, *żądza / żądanie*, są wykładnikami woli podmiotu doświadczającego, opartymi na prostym semantycznie komponencie *[ktoś] chce [czegoś]*.

– Jednostki leksykalne *zdarzenie* i *wydarzenie* nie są równoznaczne; komponent ‘coś, co się stało’ wyczerpuje definicję pierwszej z nich, natomiast w definicji drugiej zawarte są także inne składniki.

– We współczesnej polszczyźnie można wyróżnić grupę jednostek leksykalnych używanych jako kwalifikatory działań komunikacyjnych, w tym działań wokalnych. Należą do nich czasowniki nazywające akty mowy, dopuszczające charakterystyki typu *[jakimś] głosem*, *[jakimś] tonem*, *z [czymś] w głosie*.

– Konstrukcje przyimkowe typu *minister od [czegoś]*, *podporządkować pod [kogoś / coś]*, *bliska dla [kogoś]*, choć nieakceptowane przez normę, są dość często używane i zaczynają zyskiwać aprobatę współczesnych użytkowników polszczyzny.

Metainformacyjne koncentrowanie uwagi – podmiot – predykat – struktura tematyczno-rematyczna – jednostki leksykalne języka – reprezentacje znaczeń jednostek leksykalnych języka – wypowiedź metapragmatyczna – kwalifikatory działań wokalnych – jednostka prozodyczna – konstrukcje przyimkowe – synonimia składniowa – poprawność językowa.

Red.